

“Ας αγωνιστούμε στην πνευματική υπομονή”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Καλαβρύτων και Αιγιαλείας

“Η Ανάσταση, ως αποκορύφωμα της θείας φιλανθρωπίας, ως νίκη της ζωής πάνω στο θάνατο, είναι το συγκλονιστικότερο γεγονός της ανθρώπινης ιστορίας, αφού σηματοδοτεί την οριστική ελευθερία από τον θάνατο και το χωρισμό μας από τον Θεό, και συνάμα αποτελεί την απαρχή της Καινής Κτίσεως με την έναρξη της αιώνιας ζωής” αναφέρει στην ποιμαντορική Εγκύκλιο για το Άγιο Πάσχα που εξέδωσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Ιερώνυμος.

Στη συνέχεια τονίζει ότι: “Η αλήθεια της Εκκλησίας είναι αδιαπραγμάτευτη, αδιαμφισβήτητη, αναλλοίωτη, υπέρ λόγον και έννοιαν γιατί είναι αλήθεια αποκεκαλυμμένη και “μένει εις τον αιώνα”.

Διαβάστε την Εγκύκλιο:

Ά-γα-πη-τοί μου πα-τέ-ρες καὶ- ἀ-δελ-φοί, παι-διά μου ἐν -Κυ-ρί-ω- ἀ-γα-πη-τά,

Μὲ τὴ Χάρη τοῦ Οἰκτίρμονος Θεοῦ διωδεύσαμε τὸ “στάδιον τῶν ἀρετῶν” τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, καὶ φθάσαμε ἐν τέλει στὴ λαμπροφόρο Ἀνάσταση. “Ἴδου γὰρ ἡμῖν παραγένονεν ἡ ποθεινὴ καὶ σωτήριος ἑορτὴ, ἡ ἀναστάσιμος ἡμέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ τῆς εἰρήνης ὑπόθεσις, ἡ τῆς καταλλαγῆς ἀφορμή, ἡ τῶν

πολέμων ἀναίρεσις, ἡ τοῦ θανάτου κατάλυσις, ἡ τοῦ διαβόλου ἧττα” θὰ διασαλπίζει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, στὸ “Λόγο τοῦ εἰς τὸ Ἅγιον Πάσχα”.

Ἡ Ἀνάστασις, ὡς ἀποκορύφωμα τῆς θείας φιланθρωπίας, ὡς νίκη τῆς ζωῆς πάνω στὸ θάνατο, εἶναι τὸ συγκλονιστικότερο γεγονός τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας, ἀφοῦ σηματοδοτεῖ τὴν ὀριστικὴ ἐλευθερία ἀπὸ τὸν θάνατο καὶ τὸ χωρισμό μας ἀπὸ τὸν Θεό, καὶ συνάμα ἀποτελεῖ τὴν ἀπαρχὴ τῆς Καινῆς Κτίσεως μὲ τὴν ἔναρξη τῆς αἰώνιας ζωῆς. Ἀπὸ τὴν Ἀνάστασις πηγάζει ὁ πλοῦτος καὶ ἡ ἀφθονία τῶν χαρισμάτων, τὸ ὄραμα τῆς καθολικῆς ἀνάστασης τῶν νεκρῶν, ἡ ζωὴ ποὺ μεταμορφώνει καὶ ἀναβιβάζει τὸ θνητὸ σὲ ἀθάνατο, τὸ παροδικὸ σὲ αἰώνιο, τὸ γήϊνο σὲ οὐράνιο. Ἡ Ἀνάστασις νικᾷ τὸ θάνατο καὶ μαζί του τὴ φθορά, τὴν ἀδικία, τὰ πάθη, τὴν ἀχαριστία, τὸν πειρασμό, τὴν ἄγνοια, τὴν ἀνελπιστία, τὴν ἀποτυχία, τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ καλεῖ στὴν εὐχαριστηριακὴ τράπεζα τὸν πεπτωκότα Ἀδάμ. Τοῦ φορεῖ τὸν πρῶτο χιτῶνα γιὰ νὰ εἰσέλθῃ στὸν νυμφῶνα, τὸν κάνει κοινωνὸ τῆς Θεότητος, τὸν εἰσάγει στὸν Παράδεισο. Ἡ Ἀνάστασις ὡς ἀνατολὴ τῆς Ὁγδοῆς Ἡμέρας εἶναι ὑπερφυῆς χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις, εἶναι πρόδρομος τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως ἐν Χριστῷ, εἶναι ἡ ἀπόδειξις καὶ ἡ βεβαιότητά μας γιὰ τὴν πορεία μας πρὸς τὴ λαμπρότητα τῆς Ἄνω Ἱερουσαλήμ.

Ἡ φετεινὴ ὅμως αὐτὴ πορεία, ἀγαπητά μου παιδιὰ, σημαδεύτηκε ἀπὸ τὴν ἐμφάνισις τῆς πανδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ, ὁ ὁποῖος ὡς μάστιγα ἔπληξε ὅλη τὴν οἰκουμένη. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ἐπέλθουν ριζικὲς ἀλλαγές στὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς τῶν κοινωνιῶν καὶ νὰ ἀρθεῖ πρὸς καιρὸν ἡ κανονικότητα τοῦ καθημερινοῦ βίου. Ἐνώπιον μιᾶς συμφορᾶς τέτοιου μεγέθους, δὲν θὰ μπορούσε νὰ μείνει ἀνεπηρέαστη ἡ λειτουργικὴ ζωὴ τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας. Ἔτσι οἱ ἱερὲς ἀκολουθίες τελοῦνται χωρὶς τὴν παρουσία τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος, οἱ ναοὶ μας παρέμειναν -καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν- κλειστοὶ γιὰ τὴν κοινὴ λατρευτικὴ μας ζωὴ. Μεγίστη ὀδύνη εἶναι γιὰ κάθε Χριστιανὸ ἡ ἀπουσία τοῦ ἀπὸ τοὺς ναοὺς, ἰδιαίτερα κατὰ τὴ διάρκειά τῆς Μεγάλης καὶ Ἀγίας Ἑβδομάδος, ὥστε νὰ βιώσῃ τὴν σταυρικὴ πορεία τοῦ Θεανθρώπου, ἀπὸ τὴν εἴσοδό Του στὴν Ἁγία πόλη τῆς Ἱερουσαλήμ μέχρι τὴν ἔνδοξη Ἀνάστασή Του. Ὅμως, ὡς συνειδητοὶ πιστοί, γνωρίζουμε πὼς τίποτε δὲν συμβαίνει στὸ βίό μας χωρὶς νὰ τὸ ἐπιτρέψῃ τὸ βούλημα τοῦ Κυβερνῶντος Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος τὰ πάντα θαυμαστῶς οἰκονομεῖ. Παρόλο ὅμως ποὺ ἡ λοιμικὴ νόσος στέρησε τὴν αὐτοπρόσωπη, φυσικὴ παρουσία μας στὸ ναό, νοερῶς καὶ διὰ τῆς ἀδιαλλείπτου προσευχῆς, τὸ πνεῦμα μας συμμετέχει στὰ σεπτὰ Πάθη καὶ τὴν Ἑνδοξο Ἀνάστασις. Διότι, ὅπως σὲ κάθε δοκιμασία μας, ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ μοναδικὴ ἀσφαλὴς καὶ βέβαιη ὁδὸς τῆς αὐθεντικῆς ἀποφασιστικότητάς μας νὰ ἀποκαταστήσουμε τὴν ἐνότητά μας μὲ Ἐκεῖνον. Πρέπει ὅλοι μας νὰ καταλάβουμε ὅτι αὐτὰ τὰ ὁποῖα εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ζήσουμε καὶ νὰ ὑποστοῦμε εἶναι πρόσκαιρα. Ὁ Νικητὴς τοῦ θανάτου, Ἰησοῦς

Χριστός, θά μᾶς ἀπαλλάξει καί ἀπό αὐτήν τήν σκληρή δοκιμασία μας. Πῶς; Μέ την ταπείνωσή μας, τήν καρδιακή προσευχή μας καί τήν πλήρη ἐμπιστοσύνη στό θέλημά Του. Θά ξαναζήσουμε ἐνωμένοι καί πάλι τήν μυσταγωγική ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας μέσα ἀπό τίς Ἱερές Ἀκολουθίες, καί τήν μετάληψη τοῦ Σώματος καί Αἵματος τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ μας, στούς Ἱεροῦς Ναοῦς μας.

Ἄ-γα-πη-τοί μου πα-τέ-ρες καὶ- ἀ-δελ-φοί, παι-διά μου ἐν -Κυ-ρί-ω- ἀ-γα-πη-τά,

Μεταξὺ ἄλλων ἡ ἐμφάνιση τῆς πανδημίας ἔφερε στὸ προσκήνιο, ὡς μὴ ὀφείλε, τὸ ζήτημα τοῦ τρόπου τῆς μεταλήψεως διὰ κοινῆς λαβίδος κατὰ τὴν τελέση τοῦ συστατικοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας τοῦ ὑπερτάτου Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας, θεωρητικὰ μὲ πρόσχημα τὴ διαφύλαξη τῆς δημόσιας υἱείας, οὐσιαστικὰ ὅμως μὲ προφανῆ στόχο τὴ διαμφισβήτηση τοῦ ἴδιου τοῦ μυστηριακοῦ περιεχομένου τῆς καὶ κατ' ἐπέκταση τοῦ σωτηριολογικοῦ χαρακτήρα ὅλων τῶν Θείων καὶ Ἀπορρήτων Μυστηρίων. Ὁ Ἄρτος τῆς Ζωῆς ἔγινε «σημεῖον ἀντιλεγόμενον» καί ἀφορμὴ διενέξεων. Ὁ ἱ. Χρυσόστομος ὅμως μᾶς δίδει τὴν ἀπάντηση στὸν λόγο του πρὸς τοὺς νεοφωτίστους, οἱ ὁποῖοι μόλις εἶχαν βαπτισθεῖ καὶ ἐπρόκειτο νὰ κοινωνήσουν γιὰ πρώτη φορά τὸ βράδυ τῆς Ἀναστάσεως: «Ὅλοι λοιπόν ὅσοι ἀξιωθήκατε νὰ ἐγγραφεῖτε στὴν ἐπουράνια αὐτὴ βίβλο, προσφέρατε πλούσια τὴν πίστη σας καὶ ὑγιῆ τὸ λογισμό σας. Γιατί τὰ ὅσα γίνονται ἐδῶ χρειάζονται πίστη καὶ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς, ὥστε νὰ μὴ προσέχει κανεὶς μόνο τὰ ὅσα βλέπει, ἀλλ' ὀρμώμενος ἀπ' αὐτὰ νὰ φαντάζεται καὶ ἐκεῖνα ποὺ δέν βλέπονται. Γιατί τέτοια εἶναι τὰ μάτια τῆς πίστεως· ὅπως ἀκριβῶς δηλαδή τὰ μάτια τοῦ σώματος μποροῦν νὰ βλέπουν ἐκεῖνα μόνο ποὺ ὑποπίπτουν στὴν αἴσθηση, ἔτσι καὶ τὰ μάτια τῆς πίστεως βλέπουν τὰ ἀντίθετα μ' ἐκεῖνα. Καθόσον αὐτό εἶναι πίστη, τὸ νὰ βλέπει κάποιος σάν ὁρατὰ ἐκεῖνα ποὺ δέν βλέπονται». (ΕΠΕ, 30, Κατήχησις, ΙΙ,9). Τὸ μυστήριον εἶναι θεμέλιον τῆς ὑπαρξης τοῦ ἀνθρώπου καὶ δέν ἐρμηνεύεται μέ τὴ λογική. Στὴν περίπτωση τῆς πίστεως ἔχουμε ὄχι τὸ παράλογο ἀλλὰ τὸ ὑπέρλογο.

Ἐς ἀγωνιστοῦμε ἐπομένως αὐτῇ τὴν περίοδο περισσότερο στὴν πνευματικὴ ὑπομονή. Διότι, μέσα σὲ αὐτὸ τὸ πλαίσιο ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία μὲ μόνη Κεφαλὴ τῆς τὸν Σωτῆρα, ἔχοντας πλήρη συναίσθηση τῆς σωτηριολογικῆς ἀποστολῆς τῆς στὸν κόσμον, διατρανώνει τὴν ἀλήθεια τῶν ζωοποιῶν Μυστηρίων τῆς, καὶ πανηγυρικὰ διακηρύσσει ὅτι ἡ μοναδικὴ Ἀλήθεια ποὺ ἀποδέχεται εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος κατὰ τὸ εὐαγγελικὸν “ἐγὼ εἰμὶ ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ” καθὼς καὶ ὅτι ἡ ἄρνησις τῶν Θεῶν καὶ ἀπορρήτων Μυστηρίων συνιστᾷ ἄρνησις τῆς Θεότητος, τῆς Θείας Οἰκονομίας, τοῦ Σταυροῦ, τοῦ Σεπτοῦ Πάθους, τῆς Ἀναστάσεώς Του καὶ συνεπῶς τῶν δωρεῶν τῆς αἰωνίου ζωῆς. Ἡ ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀδιαπραγμάτευτη, ἀδιαμφισβήτητη, ἀναλλοίωτη, ὑπὲρ λόγον καὶ ἔννοιαν γιατί εἶναι ἀλήθεια ἀποκεκαλυμμένη καὶ “μένει εἰς τὸν αἰῶνα”.

Ὅλα βεβαίως τὰ παραπάνω εἶναι ἀλλότρια καὶ παράδοξα γιὰ τοὺς ἀμφισβητίες ὀρθολογιστὲς καὶ γιὰ ὅσους διακατέχονται ἀπὸ τὸ κοσμικὸ πνεῦμα καὶ φρόνημα καὶ δὲν μποροῦν μέ ταπείνωσις νὰ σταθοῦν ἐνώπιον τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ ὁμολογήσουν ὅπως ἡ Παναγία μας «ίδού ἡ δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου». Ἡ μητέρα Ἐκκλησία ὁμῶς ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς ἀκολουθεῖ τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου μας, ὁ ὁποῖος πάνω στὸ Σταυρὸ συγχώρεσε τοὺς σταυρωτὰς Του, καὶ προσεύχεται στοργικὰ γιὰ τὴν μετάνοια καὶ τὴ σωτηρίαν τῶν ἐχθρῶν τῆς καὶ γιὰ τὴν ἐν συντριβῇ καρδίᾳ εἴσοδόν τους στὶς αὐλὰς τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος “πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν”.

Ἀ-γα-πη-τοί μου πα-τέ-ρες καὶ- ἀ-δελ-φοί, παι-διά μου ἐν -Κυ-ρί-ω- ἀ-γα-πη-τά,

Σήμερα ποὺ τὰ “πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια”, ποὺ “θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἰδοὺ τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχὴν”, σήμερα λοιπὸν, καὶ μὲ τὴν βεβαιότητα τῆς νίκης τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ θανάτου, μὲ τὴν χαρὰ, τὴν εἰρήνην, τὴν εὐφρόσυνην διάθεσιν ποὺ διακατέχει τὶς ψυχὰς μας γιὰ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἑγερσιν τοῦ Κυρίου μας, καὶ μὲ τὴν ἀκράδαντη πεποίθησιν ὅτι σύντομα θὰ ἐπιστρέψουμε στὴν ὠραιότητα τῆς λειτουργικῆς μας ζωῆς, εὐχόμεθα ὁλοψύχως:

Χριστὸς Ἀνέστη!

Μὲ πατρικὴ ἐν Χριστῷ ἀγάπη

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ ΚΑΙ ΑΙΓΙΑΛΕΙΑΣ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ